

Köszöntő

Tisztelt Nagykövet úr, Dékán úr és egybegyűltek!

Szeretettel köszöntök mindenkit!

Nagy öröömre szolgál, hogy ma egy izgalmas és fontos téma miatt jöttünk össze itt az ELTE-n. Kedves barátnőm, Endrődy Orsolya invitálására veszek részt a konferencián, és szeretném megosztani néhány rövid indító gondolatot Önökkel. Bár nem vagyok az oktatási téma szakembere, de szerencsére Magyarországon és Japánban egyaránt mint oktató és hallgató van tapasztalatom a kérdésben. Ezért a köszöntő helyett személyes élményeimből kiindulva, szeretnék elmondani egy érdekességet.

Már régen beszélnek a világ globalizációjáról és ennek jegyében itt Magyarországon is számos változás ment végbe az utóbbi időben. Ennek ellenére szerintem az oktatás még mindig olyan területhez tartozik, amely még viszonylag őrzi a nemzeti sajátosságokat és minden nemzet igyekszik megtartani a hagyományait e téren.

Amikor először Magyarországra érkeztem, mint ösztöndíjas, szocializmus volt (ez már jó régen volt). Tanultam a Zeneakadémián és az ELTE-re is jártam. Ebben az időszakban majdnem az összes vizsga szóbeli volt, a Zeneakadémián pedig nyilvános volt a színpadi vizsga mint előadás, és mind a két intézményben nyilvánosan is – a falra függesztve – kihirdették a vizsgaeredményeket. Nekem ez nagy kultúrsokkot okozott, mert Japánban nincs szóbeli vizsga, azt sem tudtam, hogy mi az, és semmi nem volt nyilvános, a vizsga eredményekből mindig csak a sajátomat ismerhettem meg. Nekem meg kellett tanulnom és megszoknom ezt a módszert, és ez bizony nem volt könnyű. Nehezemre esett, hogy a vizsgaeredmények nyilvánosak, de egy idő után arra a következtetésre jutottam, hogy ez mégiscsak hasznos, mert az ember reális képet kaphat a saját tudásáról. Otthon Tokióban csak homályosan lehetett sejteni ezeket.

Ez egy látszólag apró dolog, de nagy különbségre utal az oktatási módszerekben. Talán nem könnyű megítélni, hogy melyik jó vagy rossz. Mindenesetre egy ilyen oktatási módszer az egész tanulmányai alatt végigkíséri az embert, gyermek és ifjúkorában végig, nyilván nagy a hatása arra is, hogy milyen felnőtté válik. Tehát összességében a nemzeti karakter kialakulásához is döntő befolyással bírhat.

A most megemlített vizsga módszerének a különbsége még ma is megvan. Amikor erről az otthoni japán kollegáimnak mesélek, nagyon elcsodálkoznak. Kissé egyszerűsítve, Japánban fontosnak tartják, hogy egységes, lexikális ismertető sajátítsanak el a tanulók, Magyarországon inkább arra törekednek, hogy képesek legyenek önállóan gondolkodni a diákok.

Ezek az elemek a nemzeti sajátosságban és jellemben megmutatkoznak, például szerintem a japánok elég ügyesek, amikor a manuális dolgokat kell végrehajtani együtt – mindenki gyorsan és pontosan cselekszik, de amikor valami probléma merül fel vagy rendhagyó dolgok történnek, akkor leáll minden. A magyarok sokkal inkább találékonyak az ilyen helyzetben. Továbbá, az a benyomásom, mint egy itt élő japán, hogy a magyarok általában sokkal bőbeszédűbbek és fecsegőbbek, mint a japánok. Az is lehet, hogy ez a sok szóbeli vizsgának az eredménye. Lehetne ezeket a példákat még tovább sorolni...

A japán közmondás azt vallja: az ország jövőjét az oktatás dönti el (国家の計は教育にあり). Ma itt oktatási szakemberek gyűltek össze, nagy várakozással tekintünk arra, hogy egy ilyen konferencia, sok izgalmas kutatással gazdagíthat majd minket.

Köszönöm a figyelmüket!

Umemura Yuko